

CHRIS SIMION

Imperativele adolescenței

În teatru, Chris Simion este cunoscută ca un regizor de avangardă. Este absolventă a două facultăți din cadrul Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” București (secția teatrologie în 1999 și secția regie teatru în 2004).

Spectacolele ei sunt experiențe culturale reprezentative. Printre producțiile care au consacrat-o se numără: *Dragostea durează 3 ani*, *Crăciunul Președintelui*, *A.A.A.*, *Dybuk*, *Domnul Ibrahim și florile din Coran*, *Oscar și Tanti Roz*, *Mulțumii*, *Mecanica Intinși*, *Hoții de frumusețe*, *Ce ne spunem când nu ne vorbim*, *Scutnele* și multe altele. Printre actorii cu care colaborează se numără Mala Morgenstern, Oana Pellea, Marian Rălea, Marius Manole, Vlad Zamfirescu, Cristu Iacob, Claudiu Bleonț, Vlad Logigan, Lia Bugnar și alții.

În 1999, împreună cu scriitorul francez Pascal Bruckner a înființat una dintre primele companii de teatru independenți din țară, Compania de Teatru D'AYA. A reprezentat România în multe festivaluri de teatru din lume și a obținut premiul care îi certifică munca și experiența și pe plan internațional.

Pe lângă mișcarea independentă de teatru pe care o susține cu încăpăținare și dăruire de 21 ani, Chris Simion colaborează ca regizor și cu teatre de stat, precum Teatrul I.S. Blandra, Teatrul Metropolis, Teatrul Evreiesc și altele.

Din 2007 este inițiatorea Festivalului Internațional de Teatru Independent UNDERCLOUD.

Chris Simion a publicat nouă cărți. La Editura Trei au apărut: *Ce ne spunem când nu ne vorbim* (2010), *40 de zile* (2015) și *În fiecare zi, Dumnezeu se roagă la mine* (2016), titluri bestseller.

Prima carte i-a fost publicată în 1994, când autoarea avea 16 ani.

În 2009 a devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Chris Simion a fost distinsă cu Premiul „Femeia anului 2015” — Ambasador al artei românești peste hotare.

Din 2015 este ambasadorul proiectului Chris Simion Theatre & More.

În 2016 a inițiat proiectul G53 — primul teatru construit împreună. A vândut casa bunicii sale și cu banii pe care i-a primit a cumpărat terenul din Calea Griviței 53, locul unde va construi teatrul. În 2017 a demarat campania de strângere de fonduri pentru construcția teatrului, campanie publică la care ești invitat. Poți să sprijini inițiativa cumpărând cărămizi, scaune, ferestre, trepte, iar numele tău poate rămâne inscripționat pe teatru când acesta va fi ridicat. Primul spectacol în Grivița 53 se dorește a fi în 2020. Poți transforma acest vis în realitate. G53 este mai mult decât construcția unui imobil, este construcția unui spirit. Iar tu ești parte din el. *Tu build or not to be*. Detalii pe www.grivita53.ro.

G53 — primul teatru construit împreună a câștigat Acknowledgement Prize 2017, la Gala LafargeHolcim Awards de la Marsilia, cea mai importantă competiție de arhitectură sustenabilă din lume. În concurs au fost 5 085 de proiecte din toată lumea, din care doar 7 premiate. Este prima dată când România câștigă un premiu în această competiție.

CHRIS SIMION

Imperativele adolescenței

Cărți de citit între stații

Colecția celor 3 cărți ale adolescenței

Prima carte

Dragostea nu moare.
O concluzie la 16 ani

Între Cioran și Țuțea sau între suferință și iubire

Prefața primei ediții a cărții, publicată în 1994

„Să pretinzi că scrii la 16 ani «eseuri» (nu «încercări» despre artă și autori, ci «încercări» despre existență) și «aforisme» presupune fie o copilărească aroganță, care poate fi iertată, fie o lipsă de măsură care nu promite nimic bun. Nu știu dacă e cineva pregătit să accepte că la vârsta primei adolescențe se poate filozofa. Adolescentul care are asemenea pretenție este privit cu îngăduință sau cu îngrijorare. Iar dacă se întâmplă să fie de genul feminin, este privit cu amuzament. Lăitmotivele acestei circumspecții în cascadă: «n-are cum să aibă experiență de viață», «n-are cum să aibă lecturi», «n-are organ pentru așa ceva».⁶¹

După ce am citit manuscrisul *Dragostea nu moare. O concluzie la 16 ani* mi-am zis că merită să înfrunt prejudecățile în vigoare. Că autorul nu are decât 16 ani, că este, firește, încă elev și că deși se recomandă cu un nume masculin, este o adolescentă. Ce experiență de viață are, nu cunosc. Dar experiențele de lectură se văd. Chris Simion i-a citit, printre alții, pe Platon, Aristotel, Seneca, Pascal, Kant, Schopenhauer, Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran și Petre Țuțea. Punctele de plecare se

Chris Simion

simt. Autoarea nu le ascunde, dar nici nu le trădează prin comentariu, lăsându-i pe cei interesați să le identifice.

Pentru a contraria până la capăt, voi spune că avem în Chris Simion chiar un autor de «eseuri» și «aforisme», care știe bine ce scrie și cum scrie.

Chris Simion însăși se consideră o *cioranistă* în reacția la stimulii existenței și o *puștă* în aspirația spre un liman. Pe Cioran îl trăiește, dar nu îl acceptă. Ea este un *fan* al lui Petre Țușea care, în ciuda tragediei pe care a trăit-o, nu și-a pierdut credința în Dumnezeu, nici speranța în destinul poporului român.

...
Starea de spirit pendulează între scepticismul terifiant și concesiile optimizante, între cinismul nimicitor și iluzia fericirii. Sâmburele existenței pare a fi suferința.

...
Suferință și iubire — iată termenii sub care cea mai tânără generație așteaptă anul 2000. E Generația Apocalipsei. Lui Chris Simion i-a fost dat să-i anunțe intrarea în cultura română.

Constantin Sorescu,
critic literar

8

Eseuri, panseuri, ...euri

Solilocviu. Am 14 ani și 5 luni. Este miezul nopții. Trecem dintr-un an în celălalt, se schimbă un timp vechi cu unul nou. Ai mei se uită la televizor. Sunt inspirați, nu? Mi-am pus Doors și am închis una dintre ușile camerei. Celelalte două au rămas deschise. Mama nu mă lasă să le închid. Zice că se face frig în încăpere. Mai bine să stai într-un frigider și să te simți liber decât în camera călduroasă a copilăriei în care ai senzația că ești găzduit. Îmi pun o dorință: să se întrerupă curentul. Nu, Doamne ferește. Dacă între timp o să suni? Mai sunt cinci minute. Timpul e relativ. E o convenție. Mi-ai promis că facem Revelionul împreună. Să înțeleg că la 18 ani promisiunile nu au valoare? Sau pur și simplu... tu ai spus, eu am înțeles. Nu tot ceea ce spunem este cum spunem. Nu tot ceea ce înțelegem este cum înțelegem. Relativitatea e o condiție a acestei vieți. Cu cât mă obișnuiesc mai repede cu asta, cu atât o să fiu mai fericită. Am jumătate din eșarfa ta în pragul respirației. Miroase a vopsea. Simt nările tale în jurul gâtului meu. La fel ca sufletul. Ești singurul pe care acum l-aș lăsa să-mi picteze Infinitul.

★

Până acum am scris vederi. Cele mai multe de la mare. Câteva de la munte. Întotdeauna vederile ajungeau după

9

ce soseam noi acasă. Iar unele n-au mai ajuns niciodată. M-am hotărât să înlocuiesc cartonul vederilor cu un caiet de matematică. Când nu scriu cuvinte, desenez pătrățele sau tot felul de figuri geometrice și nongeometrice. Hârtia scârțâie altfel. Auzi oare dorul meu?

★

Îmi apare obsedant imaginea ta din zori de acum câteva zile, chipul tău ca o mărgea care se multiplică la mine pe inimă. Am apucat să-ți răspund, să-ți fac și eu un semn de „rămas-bun” ca și cum aș fi trecut peria de pieptănat prin păr. Geamurile autobuzului erau înghețate. Am scrijelit geamul cu unghia și mi-am făcut un loc secret prin care te vedeam. Rata a plecat mai repede decât am tras aer în piept. Era prea dimineată, lumina nici nu era pregătită să se dezmoștească. Mâna ta... din ce în ce mai departe... era ca un elastic care se întindea și care nu se putea rupe. Am rămas legată de acea mână întinsă, care-mi cerea să cobor. Am vrut să o fac, dar ce le-aș fi spus lor? Eu în București. Tu în Ieud. „Ieudul fără ieșire.” Poate de asta n-ai mai ajuns. Ieudul te înghite, nu te mai lasă să pleci, e ca un vârtej. Și pentru asta chiar n-am cum să mă supăr. Și respirația mea s-a inventat în Ieud. Și eu aș vrea să locuiesc neîntrerupt în acel basm de pe Valea Izei. Doar că acum îmi vreau sufletul înapoi. Să faci cumva să mi-l trimiți.

★

Suntem în noul an, nici nu mi-am dat seama când am traversat podul. Poate că așa se întâmplă momentele importante. Ai mei continuă să se uite la televizor. Ne-am urat „la mulți ani” strigând unii dintr-o cameră, eu din